

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 7

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd

302-00209/13

I passem al punt número dissetè: moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Avui debatем una moció sobre la necessitat que el Govern de la Generalitat, i, de fet, totes les institucions del país, acompanyin el sector químic de Tarragona en l'impuls de la transició del sector cap a un model més sostenible amb l'objectiu de donar resposta a les directrius que ha fixat la Unió Europea en el marc de la descarbonització de cara a l'any 2050.

D'entrada, voldria començar agraint la bona predisposició dels diputats del PSC, el Rubén Viñuales, i el company Salvador Vergés, de Junts per Catalunya, per haver pogut transaccionar diverses esmenes que, al nostre entendre, ajuden a millorar i a especificar encara més aquesta moció. Per tant, doncs els agraim aquesta bona predisposició.

Com ja vam manifestar en la interpel·lació al darrer Ple, la vall de l'hidrogen és i ha de ser encara més un projecte de país, perquè ens hi va el futur de la indústria química del Camp de Tarragona, que, recordem-ho, l'altre dia en donàvem algunes dades: genera onze mil llocs de treball, entre directes i indirectes, 35.000 llocs de treball induïts i, no ho oblidem, representa un 10,3 per cent del valor afegit brut de la indústria catalana. L'emergència del canvi climàtic ha portat a les institucions europees a fixar aquest horitzó de descarbonització, i això obliga a accelerar, entre altres, la transformació de les indústries, també de la indústria química, un dels sectors del país que genera més emissions de CO₂ i que es concentra en una zona molt determinada del país, en aquest cas a les comarques del Camp de Tarragona.

I aquesta transformació requereix els canvis en les tecnologies que es troben en evolució constant i també les fonts de la producció d'energia, que han de passar de fòssils a energies renovables. Un repte no només de la indústria, no només del territori, del país; és un repte a nivell mundial, a nivell global. I hem d'assumir, evidentment, i assumim aquestes contradiccions i també les incerteses que a hores d'ara encara ens genera la producció de l'hidrogen pel que fa a aspectes com el consum de l'aigua, un fet que, evidentment, cal treballar per corregir-lo, i encara de manera més determinada en un context com l'actual, en aquest context de sequera. Per tant, assumint que existeixen aquestes contradiccions, el que és evident és que ni Catalunya, ni especialment el Camp de Tarragona pot deixar escapar el tren de l'hidrogen i cal treballar de manera efectiva perquè esdevingui verd.

En un escenari global –és el context que tenim– en què les inversions de les empreses es decideixen a molts anys vista, cal evidenciar el compromís del Govern de la Generalitat amb aquest projecte que les darreres setmanes doncs rebia una..., rebíem una molt bona notícia, amb la instal·lació d'aquest electrolitzador, el més gran que es col·locarà en el cas de l'Estat espanyol. I, de fet, es tracta del primer projecte, podríem dir, d'envergadura dins del que s'ha anomenat fins ara la «vall de l'hidrogen». Recordem-ho, eh?, a partir de la iniciativa de diverses empreses, s'instal·larà un electrolitzador amb capacitat de cent cinquanta megawatts, però ampliable fins a un gigawatt; una tecnologia que ha de servir també perquè, a partir, com dèiem, de l'aigua i de les energies renovables, es pugui fabricar aquest hidrogen verd i oxigen. Un projecte que tindrà una inversió inicial de 230 milions d'euros.

Ara bé, és evident que, perquè la vall de l'hidrogen sigui una realitat, cal una aposta ferma i decidida per les energies renovables, i, per tant, també hem transaccionat en aquest sentit amb els grups del PSC i Junts per Catalunya. Però que ningú confongui aquesta necessitat amb el descontrol i la bombolla especulativa que s'havia generat al país. Es va començar –deixin-m'ho dir– la casa per la teulada, i això havia obert la porta a que els de sempre, els que sempre juguen amb avantatge, inundessin una part molt determinada del país amb centenars de macroprojectes que haguessin condemnat un cop més les comarques del sud del país. Suposo que deuen coincidir amb nosaltres que el mapa que s'ha pogut veure aquest cap de setmana al *Telenotícies*, no?, on es concentren totes les energies renovables en una part molt

determinada del país, no és el model de distribució territorial que volem de les energies renovables. Per tant, cal fer les coses de pressa? Sí, perquè el planeta no pot esperar, l'emergència climàtica no pot esperar, però cal fer-les tan bé com sigui possible: de manera participada, amb una aposta real per l'autoconsum i per les comunitats energètiques, sent molt conscients que amb això no n'hi haurà prou –en som molt conscients– i que, per tant, tots haurem d'assumir també doncs els canvis que es produiran en els nostres paisatges per a la instal·lació d'aquestes energies renovables.

En qualsevol cas, des d'Esquerra Republicana aplaudim el consens entorn d'aquest projecte, la vall de l'hidrogen, i emplacem tots els grups parlamentaris a donar-hi suport de manera decidida, perquè, diputats i diputades, ens hi va el futur econòmic i social de les comarques tarragonines, la segona àrea metropolitana del país, no ho oblidem.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Rubén Viñuales Elías.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... Primer de tot, també agrair a la companya i diputada Raquel Sans la seva la seva disponibilitat per tal de transaccionar, per un motiu sobretot: perquè hi ha temes molt importants com aquest que afecten no només Tarragona, afecten tot Catalunya, afecten per derivació tot Espanya i molts altres àmbits. I fins i tot també per aquest cert anhel d'un lobby tarragoní, si em permeten l'expressió, per tal de fer pressió en aquelles temàtiques que són importants també per a la província, no?

I aquesta n'és una i de molt important. Mirin, el tema de l'hidrogen verd, que s'ha parlat molt i se'n parlarà encara més, sense la química no hi haurà hidrogen verd; no hi haurà transició energètica sense la indústria química. La col·laboració publicoprivada és essencial pel *know how*, per la capacitat d'inversió en I+D+i..., per tot, per capacitat econòmica, també. És pueril creure que només amb el sector públic, amb l'Administració, podem fer aquest procés. Pueril.

Per tant, tenint aquest gran repte que tenim de reduir les emissions de CO₂ com a humanitat, ja no com a Catalunya només, sinó com a éssers humans, hem de plantejar-nos també com ho volem fer, no? Hi ha dos àmbits. Un és l'hidrogen verd, que és generar aquesta energia, que és un procés gairebé màgic: és agafar aigua, aigua i treure les partícules d'hidrogen i es genera oxigen. L'hidrogen per fer energia i l'oxigen, bàsicament, per a altres usos, o bé, si no es pot utilitzar perquè no hi ha necessitat, a l'aire.

El que passa és que és cert que la tecnologia encara no està del tot desenvolupada. Hem de ser també molt clars en això. Però sí que també podem avançar, i per això va ser alguna de les esmenes que vam presentar, en el tema del CO₂. El CO₂, perquè ho entenguin, diuen molts dels entesos que és el petroli del futur. Noruega – Noruega– ja està emmagatzemant el CO₂ de molts països. I hi ha països de la Unió Europea que estan dient que prohibeixen que el CO₂ s'exporti fora del país. Imaginin si el tema del CO₂ pot ser un tema cabdal.

L'hidrogen verd requereix que hi hagi renovables, energies renovables. Hidrogen gris ja se'n fa i se'n consumeix al polígon de Tarragona sud i nord; ja se'n produeix. El que passa és que el verd requereix que vingui d'energies renovables. Per això, quan sentim la companya Raquel Sans parlar d'això, molt encertadament, li donem tota la raó. El problema que hi ha és que quan mirem les dades veiem que durant el 2022 zero megawatts d'eòlica a Catalunya i només 2,13 megawatts de fotovoltaica. Perquè tinguin algun exemple per poder ponderar, a Castella-la Manxa, en eòlica, 474,20 megawatts; Extremadura, en fotovoltaica, 824, respecte a 2,13 de Catalunya. Suposa que nosaltres, del total de renovables, suposem el 0,1 per cent del total.

Perquè entenguin també que el tema de l'autoconsum no pot ser suficient per a Catalunya, és que un dels *crackers* del nostre polígon consumeix tant com una nuclear. Només un; en tenim dos. Per tant, encara que posem fotovoltaica per tots els sostres de totes les edificacions de tot Catalunya, no arribaríem ni al vint i escaig per cent, crec –Paneque, vostè em corregirà si m'equivoco–, del consum que tenim a Catalunya.

Per això, sí, hem d'apostar per l'hidrogen verd, però fem-ho ja. Per això, quan sentim la consellera a vegades parlar, aquests dies, de que no li agrada el model de la CUP,

però tampoc li agrada el model PSC en renovables, ens fa patir. Ens preocupa quin model té la consellera en renovables. Ens agradaria saber-ho, perquè no tenim massa temps –no tenim massa temps.

A més a més, ara tenim oportunitats com el BarMar, aquesta canonada, no?, que unirà Barcelona i Marsella per via marítima i que està pensada per a gas, però també per a hidrogen. És a dir, si la vall de l'hidrogen de Tarragona és una realitat, podem generar aquest hidrogen, connectar amb Barcelona i de Barcelona a Marsella. Ens permetria ser autosuficients en una part de l'energia de Catalunya, que ja saben la despesa milionària que suposa cada any aquí a casa nostra. I no només això –i amb això acabo–, sinó que, a més a més, es pot generar un ecosistema de recerca respecte a l'hidrogen i la captura de CO₂ i productes de valor afegit del CO₂ aquí a Tarragona. Per què? Perquè a les empreses els va bé; perquè nosaltres, com a administració, ho volem fomentar, i no només aquí, sinó a nivell europeu, i perquè el futur, no només nostre, sinó de la humanitat, depèn de que nosaltres cuidem el nostre planeta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... El polígon petroquímic de Tarragona, que és el més important del sud d'Europa, és el trenta per cent del PIB del Camp de Tarragona i, s'ha dit, representa onze mil llocs de treball. Produeix el cinquanta per cent de la química de Catalunya, que és el tercer sector industrial del nostre país. I òbviament que genera gasos d'efecte hivernacle, però si els visiten, veuran que estan immersos intensament en la seva descarbonització. I, també, a Tarragona tenim les tres centrals nuclears, que preveiem, doncs, tancar, però que també donen feina a tres mil persones.

Per tant, la vall de l'hidrogen pot ser un bon projecte per a Tarragona per assegurar aquests llocs de treball de qualitat i alhora per acompanyar en la seva

descarbonització, cap a la plena sostenibilitat, el sector petroquímic. Un acompanyament que, si guem realistes, doncs, en tots els camps hem de, diguem-ne, tenir sentit comú i no ens podem posicionar alegrement en contra de la valorització química i material, eh?, sinó que hem d'això, aplicar, doncs, aquest sentit comú i especialment mentre no tinguem resolt el camí cap al residu zero, que potser té un punt d'utòpic.

Però, en tot cas, que és l'hidrogen? L'hidrogen és un cas net que s'utilitza en molts processos industrials i que més

Fitxer 8

s'utilitzarà encara ara amb la descarbonització d'altres processos, com es deia també en els mateixos *crackers* de la petroquímica; també en la mobilitat de vehicles pesants, de vaixells. Com a pulmó d'emmagatzematge per a puntes d'electricitat renovable, no, perquè hi ha altres sistemes més eficients, com les hidroelèctriques reversibles del company Tremosa.

I com produïm aquest hidrogen? Doncs simplificant de manera convencional amb el reformat del metà, que això emet molt CO₂. Aquest seria l'hidrogen gris. Ara bé, si podem capturar aquest CO₂ i emmagatzemar-lo per a usos actuals, però sobretot per a tecnologies futures, doncs seria l'hidrogen blau. I acompanyar la petroquímica en la seva descarbonització és també saber valorar el paper pont que pot tenir aquesta tecnologia circular.

Però l'objectiu nostre és l'hidrogen verd, que és el que es produeix, també s'ha dit, per l'electròlisi de l'aigua amb l'energia elèctrica renovable. I aquí és on arribem al quid de la qüestió. No hem fet els deures en energies renovables, per tant, no en tenim prou de renovable per electrificar-nos, menys encara per produir, doncs, l'hidrogen verd. no? Segons el Proincat, que hem reclamat que es publiqui en el termini màxim d'un mes per veure, doncs, com hi computen l'hidrogen, el 2050 necessitarem seixanta-dos gigawatts renovables; i en tenim en aquest moment tres i mig.

Amb les teulades i zones entropitzades a banda, necessitem 689 megawatts/any nous de parcs solars i 781 megawatts/any nous de l'eòlica terrestre. Això vol dir tres camps de futbol de plaques solars cada dia més un aerogenerador cada tres dies d'avui fins al 2050. Aquesta és la realitat que ens toca executar. I si no, és que no tindrem planeta. I de moment, el departament, diguem-ho, n'ha executat absolutament cap.

Per tant, com deia la directora general d'Energia, podem esperar deu anys? No, no podem esperar deu anys i demanem també nosaltres que es publiquin les dades d'emissions de CO₂ del 2022 a Catalunya. A Catalunya i a Tarragona en concret, doncs, hi ha diversos electrolitzadors projectats. Però com funcionaran si no tenim energia elèctrica renovable suficient? Doncs anys i anys amb contractes PPA amb plantes de l'Aragó perquè els certifiquin que aquesta electricitat és renovable. Però, per tant, això voldrà dir passar per caixa i aquesta electricitat, doncs, serà caríssima i en cap cas serà quilòmetre zero.

I davant d'aquest panorama, si no estem resolent la renovable necessària per electrificar-nos molt menys per l'hidrogen que necessitem en aquest moment, tenint en compte que necessitaríem tres-cents aerogeneradors exclusivament dedicats a produir les deu tones/hora d'hidrogen que està consumint només Tarragona, ni molt menys per l'hidrogen verd que consumirem el 2050; ja no dic per les dessaladores.

Aleshores jo em pregunto, com pensen produir hidrogen excedent per poder-lo exportar? Per tant, el conducte submarí que van anunciar que va de Barcelona a Marsella per exportar o transportar gas renovable el Barmar durant molts anys estarà realment, diguem-ne, transportant gas fòssil o, en el millor dels casos, gas renovable regassificat de ves a saber, doncs, de quin país. I si vostès, el departament, doncs preveuen que algun dia tindrem a Catalunya, tant de bo, renovables suficients com per poder exportar hidrogen, doncs, aleshores aquest conducte el que hauria de fer és arrencar de Tarragona i no pas de Barcelona per anar a Marsella i, per tant, seria el Tarmar i no pas el Barmar.

Nosaltres veiem una certa irresponsabilitat quan s'anuncia un tub, un gran tub submarí per exportar tones d'excedent d'un suposat hidrogen verd, quan aquí en realitat no tenim ni un trist quilowatt disponible d'energia d'electricitat renovable com

per poder començar a produir l'hidrogen, ja no per exportar, sinó el que necessitem consumir aquí. Això a pagès en diem posar el carro davant dels bous.

Per tant, els demanàriem –i amb això acabo– els demanàriem que fossin ordenats, renovables ja, hidrogen verd i a partir d'aquí, aleshores sí, a vendre'n tant com es pugui a Marsella. I jo, si volen, doncs, amb molt de gust els acompanyaré.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, vicepresidenta. Diputados. España tiene una posición privilegiada para disponer de abundantes recursos para generar electricidad. Es una realidad que disponemos de una industria avanzada en tecnología y, en el caso del hidrógeno, nos permitiría producirlo y consumirlo con un precio competitivo, pudiendo generar excedentes.

El hidrógeno, en todas sus modalidades, se ha constituido como una pieza clave para conseguir la eficacia energética y cumplir con las buenas prácticas ambientales. Este combustible se perfila como una opción muy probable para conseguir un cambio radical del mercado energético en los próximos años. ¿Por qué? Pues por ser la opción más viable, como acumulador de energía, se puede almacenar y también transportar.

Como todos ustedes saben, la producción de hidrógeno verde no genera emisiones a la atmosfera. Este combustible se genera a partir de la electrólisis del agua, utilizando para ello fuente renovables y limpias. Y fruto de este proceso electroquímico, la molécula del agua se separa en sus dos componentes, el hidrógeno y el oxígeno. Cualquier ciudadano que no sea experto en la materia, después de escuchar estas ventajas, se preguntaría: ¿Por qué no estamos produciendo en grandes cantidades? Simple, por su elevado coste de producción. El hidrógeno es el elemento más abundante del universo, pero siempre se encuentra

acompañado de otros. Para poder obtenerlo, resulta necesario separarlo de dichos elementos y, para ello, es necesaria una gran cantidad de energía, tanto para obtenerlo, como para almacenarlo, como para transportarlo.

No cabe duda de que el hidrógeno verde es una oportunidad para España y, por tanto, para Cataluña. Pero no solo lo es el hidrógeno verde, sino todos los hidrógenos. En este asunto no se debe ideologizar la tecnología y se deben reconocer las bondades de todos los tipos de hidrógenos, siempre que sean competitivos y útiles al mercado. Señores diputados, igual de válidos que el hidrógeno verde son, por ejemplo, el hidrógeno gris o el hidrógeno rosa, este último obtenido a través de la energía nuclear. Este también es un tipo de hidrógeno sostenible. Por ejemplo, solo que el cuatro por ciento de la actual producción de hidrógeno pasara a generarse mediante energía nucleoelectrónica, las emisiones de dióxido de carbono se reducirían al año en sesenta megatoneladas.

Según la Agencia Internacional de la Energía, en 2050 el diez por ciento de la energía deberá provenir del hidrógeno. Este combustible va a ser necesario para sustituir al gas en muchos usos, sobre todo industriales. Piensen que en algunas industrias, como los altos hornos, se necesitan alcanzar altísimas temperaturas y eso no es posible con energías renovables, pero sí con el hidrogeno generado a partir de la energía nuclear.

Por tanto, es muy importante no esperar hasta que el hidrógeno verde sea competitivo, va a tardar tiempo. Mientras tanto se debe ir generando otro tipo de hidrógeno, aunque no sea el verde. Podemos generar suficiente demanda para que cuando llegue el verde exista ya esa demanda y unas infraestructuras adecuadas al mercado del hidrógeno. Ese es el camino.

Generar una demanda, un mercado y una economía del hidrógeno pasa por dar hueco al resto de las tecnologías competitivas, no solo por apostar por el hidrógeno verde. Todos sabemos que el hidrógeno va a empezar por la industria, es lo más fácil a nivel operativo. Es por eso que la industria está intentando adaptar sus procesos a pasos agigantados a la industria del hidrógeno.

Pero seamos realistas, hoy en día, para muchas industrias, el principal reto no es adaptar sus procesos al hidrógeno, lamentablemente, muchas simplemente están

intentando sobrevivir al desastre energètic y econòmic al que nos ha llevado este Gobierno, el Gobierno de la ruina, que está provocando que muchas de nuestras industrias tengan que cerrar, vayan a la quiebra o estén paradas.

El hidrógeno es bienvenido, claro que sí. Pero no podemos olvidar que España dispone de otros recursos energéticos que podemos fomentar, como la energía hidroeléctrica, la térmica cuando sea necesario, todas las renovables y, como no, la energía nuclear.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP-Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, nosaltres aportarem un enfocament una mica diferent del que s'ha anat comentant, així per variar una miqueta. Es parla molt de l'hidrogen verd com una mena de panacea, com la gran aposta per a la transició energètica. Però, recentment, tot just l'any passat, l'Observatori del Deute en la Globalització, l'ODG, juntament amb Ecologistes en Acció deien coses molt interessants en un informe que li recomanem que revisin.

I deien, per exemple, que no estem parlant d'una font d'energia primària, sinó d'un vector energètic capaç d'emmagatzemar energia per ser utilitzada posteriorment i que necessita una aportació inicial d'energia primària per obtenir-lo i que actualment l'eficiència durant l'obtenció de l'hidrogen varia entre el vint i el quaranta per cent, la qual cosa representa unes pèrdues prou importants.

A banda de l'elevat cost de producció, en aquest informe tant l'ODG com Ecologistes en Acció ens deien, no?, que les bondats i possibilitats de l'hidrogen verd han estat sobreestimades en nombroses ocasions i que avui segueixen sense complir-se ni les promeses ni les aplicacions rendibles que s'estan retardant.

Per a aquestes entitats, donar un paper realista per a l'hidrogen és imprescindible quan volem abordar el debat al respecte. I apuntaven, alertaven que aquesta tecnologia en cap cas no està exempta d'impactes com les potències renovables addicionals, els materials emprats o l'aposta per les grans infraestructures.

Per tant, el que ens diuen és que per abordar el paper de l'hidrogen verd en la transició energètica, el que necessitem, sens dubte, és tenir en compte quins són els límits del planeta. Per tant, necessitem reduir l'impacte en l'extracció de recursos materials, necessitem tenir en compte l'ocupació del territori que implica apostar per aquesta tecnologia, necessitem veure quin és l'impacte sobre els ecosistemes, la generació de residus.

I, a més a més, diu una cosa que és clau, que és la necessària eficiència, estalvi i baixada de consum energètic i, per tant, la reducció imprescindible de necessitats energètiques. I aquí, després parlarem del Hard Rock, per parlar de moltes altres qüestions.

Clar, per què li diem això? Doncs, perquè si parlem d'aquesta moció, en primer lloc, li volem dir que la comunitat científica qüestiona bastantes de les afirmacions que vostès fan. Si n'analitzem el punt 1, el que ens diu bàsicament és procrastinació ambiental, el 2030 ja no és vàlid, ara ens n'anem al 2050.

Si parlem del punt 2, caràcter estratègic per a qui? Hi insistim, la comunitat científica ho qüestiona. Per tant, al servei de qui està el projecte de la Vall de l'Hidrogen Verd? En parlem tot seguit.

Si parlem del punt 3, que aquest és clau, i que ara s'entén tot, que parlem dels macroprojectes de renovables. Aquí està la mare dels ous. I per això vostès es van negar en rotund a derogar el decret de renovables quan nosaltres els hi dèiem renovables, sí, però trinxant el territori en cap cas. Ara entenem per què necessitàvem omplir el territori de macroparcs eòlics i de macroparcs solars.

Al punt 4 no hi apareix cap objectiu ni cap temporalització per a la descarbonització real i, per tant, doncs, és una miqueta fum.

I, per tant, ens porta a la qüestió central. Què hi ha darrere d'aquesta moció? I li dic amb tota l'estima que vostè sap que li tinc, diputada Sans. Aquí, al final, el que hi ha

és la necessitat de la química de poder-se adaptar a les limitacions dels recursos naturals del planeta i el doblegament sistemàtic de les administracions públiques, de les institucions al servei del sector privat. Això és el que hi ha darrere d'aquesta moció i darrere del seu projecte, que no és només seu, de la Vall de l'Hidrogen Verd.

S'acosta una davallada important de la producció de petroli i, per tant, cal buscar una alternativa imminent. I què fem? Doncs això, posar-nos a disposició de la petroquímica perquè puguin fer la seva transició econòmica, en cap cas ecològica. Perquè aquí el debat va d'això, de salvar els mobles al sector privat una altra vegada amb inversió pública.

Perquè, què passa? Que les empreses més contaminants fins ara ara s'han tornat ecologistes? Va, home, va. No cola, no cola. Que, a més a més, són les que ens estan omplint el territori de macroprojectes de renovables. No cola. No volen baixar del carro del capitalisme, aquest sistema assassí i caníbal, que ja ho deia Karl Marx, és el sistema que tendeix a destruir les seves dues fonts de riquesa, l'ésser humà i la naturalesa.

I, per tant, utilitzar els Next Generation, que ja servien per a això, diners públics per garantir la transició digital i productiva del sector privat, davant del col·lapse climàtic a què anem, i, per tant, que els beneficis continuïn sent sempre privats –i acabo, vicepresidenta–, però les pèrdues, les inversions siguin socialitzades, siguin assumides des de l'erari públic. I d'això estem parlant i no estem parlant de res més.

I ja n'estem fartes. A les comarques del Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre n'estem fartes de ser el polvorí, de ser l'abocador dels Països Catalans.

Fitxer 9

I, per tant, si volen, parlem de col·lapse energètic, de transició energètica, de transició ecològica quan vulguin, però no de salvar els mobles a la petroquímica. Així no.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, diputats, diputades... Bon dia. Coincidim..., ja li he comentat a la diputada Raquel Sans que coincidim en la motivació i justificació de la moció, eh? Coincidim que cal imperiosament començar, i ja anem tard, a concretar accions per transformar el pol químic, la petroquímica, de Tarragona, que avui es nodreix de minerals fòssils. I, per tant, l'aposta per la vall de l'hidrogen verd pot ser una oportunitat.

Coincidim en aquesta motivació i justificació, tot i que ja he comentat que entenem que la moció en si és buida de contingut, podríem dir; és poc propositiva. Tot i que les esmenes crec que ho intenten arreglar una mica, segueix sent poc propositiva en relació amb les accions que hauria de fer el Govern.

Entenem que necessitem apostar per una transformació que es basi en una bioeconomia nodrida de biomasses, ja siguin d'origen forestal, agrícola, ramader i els residus orgànics sòlids, els que van a la incineració i els fangs de depuradora. Això és el que ens pot ajudar a transformar el pol químic de Tarragona perquè també faci productes químics basats, diguéssim, amb uns *inputs* renovables i no contaminants.

El que cal és aprofitar, entenem, la transformació que cal fer en el pol químic per impulsar canvis estratègics per descarbonitzar l'economia i apostar per l'energia renovable i la sostenibilitat productiva. Quan parlem de la petroquímica, del pol químic, estem parlant d'un espai que aplega més de sis mil treballadors i treballadores de manera directa, i de manera indirecta, pot arribar a una afectació del voltant dels vint mil treballadors si miréssim de manera àmplia, en el seu entorn social i econòmic d'afectació.

Per tant, si volem abordar la transformació del pol, en perspectiva àmplia, per no deixar ningú enrere, cal apostar per una transició justa en aquest nou model.

Per això el que no ens agrada és que es demani al Govern que acompanyi, perquè entenem que el Govern el que ha de fer és liderar i comprometre aquesta

transformació. Perquè l'avantatge actual que avui té el polígon químic de Tarragona és que tant la refinació per obtenir hidrocarburs com els productes de química bàsica es fan tots quasi al mateix lloc, amb conduccions de molt curta distància entre el polígon sud, que és la refinaria, i el polígon nord, que és la química. I aquest és un avantatge productiu que no podem desaproveitar i que cal aprofitar.

Però dit això, no podem centrar tota la transformació del pol químic en l'hidrogen verd, perquè a Tarragona s'hi hauran de produir, entenem, o en el pol químic, s'hi hauran de produir, dues coses, perquè és possible fer-ho: hidrogen verd, que permeti descarbonitzar la indústria electrointensiva i el transport pesant, sigui per carretera, el transport marítim, fins i tot l'aviació, en el seu moment; però també s'han de produir biocombustibles, que han de possibilitar que els productes de química bàsica es derivin de materials no contaminants i renovables.

Per tant, el que cal fer és hidrogen verd a partir d'aigua i electricitat renovable, la solar i eòlica, que òbviament haurà de venir del corredor de l'Ebre. No podem obviar, però, que avui això entra en col·lisió amb la sequera que estem patint, perquè bona part de la producció d'hidrogen verd es basa, diguéssim, en l'ús intensiu de l'aigua.

Però l'altra cosa que hem de produir són productes biocombustibles, que són els que han de permetre produir biogàs, combustibles sintètics i altres productes com etilè, propilè, benzè, a partir del qual es fabriquen les substàncies per a la indústria química com plàstics, etcètera.

Per tant, el binomi aquest hidrogen verd i derivats orgànics procedents de biomasses serà la base de les futures refineries, perquè a hores d'ara les refineries estan produint hidrogen ja a partir del petroli, perquè no els resulta rendible el procés verd. Per tant, el que falta és inversió i producció elèctrica verda a baix cost. Si volem parlar del futur de la petroquímica de Tarragona, hem d'anar més enllà de la vall de l'hidrogen, perquè aquest projecte és important i s'ha d'inscriure en una estratègia integral més ambiciosa com és la bioregió mediterrània, on el corredor de l'Ebre transporti biomassa forestal i agrícola per ferrocarril i electricitat verda fins a Tarragona. I aquest seria un plantejament integral.

Per tant, cal anar més enllà. Hem de passar d'acompanyar, insisteixo, a liderar i comprometre accions des del Govern. No sigui que ens passi, com diu l'Antoni

Casals, amb un poema titulat *Arbre*. Diu: «Observo l'arbre, l'angoixa que acompanya el moviment, convuls sense esperança, la fulla abans de caure». Alerta amb acompanyar simplement l'angoixa perquè aleshores el moviment convuls pot quedar sense esperança i la fulla de l'arbre caure.

Si només acompanyem les necessitats de transformació del pol químic de Tarragona i l'hidrogen verd és simplement per acompanyar això, evidentment no estem fent tota la feina i possiblement no farem la transformació ecològica que necessitem i tampoc farem la transició justa que es necessita en el Camp de Tarragona per garantir que ningú quedi enrere.

Res més. Moltes gràcies. Hi votarem a favor, perquè coincidim en la necessitat, però no compartim el fons pel poc contingut.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat: Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller* no hay ninguno... Bueno, miren qué cosas, hace apenas un mes tuvimos aquí también una moción para el impulso de las renovables. Porque al final una moción que habla de impulsar el hidrógeno verde es una moción de eso, que va de eso, de impulsar las renovables.

Solamente el hidrógeno producido por energías renovables es hidrógeno verde. Ya se ha comentado aquí que hay hidrógeno gris; hay también hidrógeno producido con ayuda de la energía de la red eléctrica, el hidrógeno amarillo, y hasta hidrógeno que se produce gracias a la energía nuclear, y en ese caso lo llamamos hidrógeno rosa o hidrógeno púrpura.

Tenemos muy claro que el hidrógeno rosa o púrpura es el que se obtiene gracias a la energía nuclear; pues no le gustaría al grupo proponente. A nosotros he de decir que nos sigue extrañando que alguien que presume de estar preocupado por el cambio climático y por la emergencia climática siga sin querer siquiera replantearse su posición respecto a una energía, la nuclear, que claramente puede ser una aliada en esa lucha, en una situación como la actual, como la que tenemos ahora; yo creo

que como mínimo habría que replanteárselo. Pero bueno, el hidrógeno púrpura sabemos que no le gustará. El hidrógeno amarillo igual les gusta un poco más por eso del color amarillo, que aquí hay gente muy rarita. Pero hoy hablamos de hidrógeno verde, que es el que se produce utilizando exclusivamente energías renovables.

Como decía, hace apenas un mes tuvimos aquí una moción en defensa de las energías renovables, que en aquel caso fue promovida por el grupo de En Comú Podem. Ese día, ya dije que me parecía un poco hipócrita tratar de erigirse como el mayor defensor de las energías renovables cuando no solamente el grupo que la proponía había estado abanderando todas las causas locales contra ella, sino que gracias a En Comú Podem, precisamente, había salido adelante un decreto que les hacía la vida todavía más difíciles a quienes querían implantar proyectos de renovables.

Pues miren, hoy es aún peor. Hoy, a falta de En Comú Podem, pretende erigirse como máximo defensor de las renovables quien es, en gran parte, el responsable de la parálisis de estos últimos años y quien promovió, precisamente, ese decreto hace un año que frenaba su implantación. Porque debió parecer que o hacía algo con ese decreto o pasaría algo tan horrible como que por fin iban a poder aprobarse muchos de los proyectos de renovables. Quieren erigirse como máximos defensores, pero no les acaba de salir bien del todo y, en su intervención, ya han tenido a bien llamar especuladores a quienes quieren invertir o han hablado de centenares de macroproyectos, que es algo, es un vocabulario, ya de por sí es vocabulario que, desde luego, hace poco por trasladar a la sociedad la necesidad de que avancemos en este tipo de infraestructuras.

Nos parece ciertamente hipócrita todo esto, pero apoyaremos la mayor parte de la moción. Porque, eso sí, con el impulso de las renovables –que tantas veces hemos defendido aquí–, no es que estemos a favor, sino que lo estamos mucho más que ustedes y lo que les pedimos es más coherencia y valentía. Porque lo de las energías renovables en Cataluña es ciertamente vergonzoso. No sé cómo no se les cae la cara de vergüenza y siguen hablando de especulación o de centenares de macroproyectos cuando, por un lado, son la primera comunidad autónoma en

declarar la emergencia climática y con todo el postureo del mundo, pero, por el otro, hacen tal demagogia con la energía que en energía eólica no pasan por delante quince de las diecisiete comunidades autónomas. Nos adelantan absolutamente por todas partes. Y de nada servirá tener electrolizadores –como hablaban en su intervención–, ni que sea el más grande de España, ni que sea el más grande del mundo, si no tenemos la energía renovable que pueda permitir que obtengamos ese hidrógeno de una forma realmente renovable, para que lo sea, para que sea hidrógeno verde.

A este paso nos van a obligar a seguir dependiendo en Cataluña de energías mucho más contaminantes. Lo estamos haciendo ya hoy en día. Vamos a tener que quemar gas, como estamos haciendo ya hoy en día, y mucho más gas para conseguir una electricidad que podría tener fuentes alternativas. Y vamos a echar centenares de toneladas de emisiones a la atmósfera cuando, por ejemplo, las nucleares son mucho más verdes en este sentido y, desde luego, son mucha mejor alternativa mientras no consigamos tener esas renovables que no parece que vayan a facilitar.

Ya he sugerido alguna vez en esta tribuna que esta consejería se pusiera el nombre mejor de Consejería de Moratorias y Retroceso. Yo seguiré lo diciendo, porque creo que es lo que más hacen, y al menos así podrían presumir de que no intentan engañar a nadie. Porque, si lo que quieren es paralizarlo todo, pues explíquenlo. Explíquenlo claramente, pero dejen de engañar a la gente. Porque les venden un mundo sin eólica, sin nucleares, sin nada, sin ningún molino que moleste, sin ninguna planta, pero sin emisiones. Ya me dirán cómo se hace eso. También sin aeropuerto, pero abierto al mundo, bien conectado; maravilloso. También sin turismo, pero con clientes en los bares y en las tiendecitas. O con pisos asequibles para todo el que quiera vivir en Barcelona, pero sin que se puedan construir nuevas promociones.

En resumen, sin riqueza, pero con servicios públicos, con vacunas y con servicios sociales. Igual que pretendieron vender un *procés* sin empobrecimiento y sin fractura social. Digan la verdad y digan, sobre todo, las consecuencias de sus actos y sus decisiones. Nosotros, desde luego, no lo vamos a dejar de hacer y, de momento, los hechos nos van dando la razón.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí. Muchas gracias, vicepresidenta.

Solamente para expresar todo mi apoyo al sector químico de Tarragona, al hidrógeno verde, púrpura, azul; en fin, rosa, a todos estos colores que han ido saliendo a lo largo del debate. Cualquier tipo de energía que sea buena para hacer más competitiva la industria en Cataluña, lógicamente, yo creo que hay que apoyarlo.

Dicho esto, no apoyaré algunos de los puntos de la moción en las que hay un exceso de apocalíptico discurso climático que está arruinando a miles de familias. Yo creo que estas cosas se tienen que hacer bien. La transformación energética se debe impulsar de manera realista, ordenada, prudente, sosegada y orientada a minimizar nuestra dependencia energética. Y la sensación que tengo es que la política energética en Catalunya va a parche sobre parche, ocurrencias, tendencia, vamos dando palos de ciego, y creo que falta un plan estratégico en Cataluña que aborde la transformación energética.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, vicepresidenta.

Tornar a reiterar l'agraïment als grups amb els quals hem pogut transaccionar aquestes esmenes, que entenem que milloren la moció. Però insistir que la casa s'havia començat per la teulada. I ara m'estava mirant algunes de les dades del repartiment de les energies renovables al país i totes es concentren al sud del país. A la Terra Alta, per exemple, es fabrica ara mateix el vint-i-cinc per cent de l'energia

eòlica que es produeix al país. Calia replantejar-se, calia una planificació, i això és el que està fent el Govern de la Generalitat.

Som molt conscients de la urgència i de les necessitats que tenim i és evident que cal acompanyar –i crec que sí, que el verb és adequat, *acompanyar*–, perquè és la indústria la que ha de fer les inversions en aquest sentit, per transformar-se. Crec que hem d'aprofitar, diputada Estrada, l'oportunitat d'aquesta necessitat. Sabem que la indústria té aquesta necessitat econòmica, però creiem que hem d'aprofitar aquesta necessitat econòmica de la indústria, perquè estem parlant d'11.000 llocs de treball a les nostres comarques de manera directa i indirecta, 35.000 llocs de treball induïts i, per tant, estem parlant del trenta per cent del producte interior brut, del pes econòmic de la indústria en les nostres comarques. Per tant, és evident que necessitem acompanyar la indústria. Hem d'aprofitar totes les oportunitats.

Crec que avui hem sentit dos discursos en una banda i una altra. La diputada Estrada s'expressava en un sentit. La diputada de Ciutadans parlava totalment en l'altre. És a dir, creiem que hem de trobar aquest terme mig. Hem de fer aquest acompanyament de la indústria per garantir aquests llocs de treball, però per garantir també que aquesta aposta per les renovables no té com a víctimes, no té sempre el sud del país trinxat, no sé si és la paraula, però, en qualsevol cas, perjudicat per aquest excés d'energies renovables que s'han de repartir de manera solidària per tot el país.

Fitxer 10

Per tant, agrair aquestes esmenes transaccionades i animar tothom a sumar-se a aquest projecte, insisteixo, un projecte de territori, però també un projecte de país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt número 20 de l'ordre del dia.